

Ferdinandy György

Goodwill

A *K-Markt* mögött, a parkolóban valaha a *goodwill* felvevőhelye működött. A környékeliek itt adták le – amíg még volt nekik – a fölöslegessé vált holmijukat. Hogy innen hová kerültek ezek a bálák, nem tudom. Régen volt, azóta már lekopott a *konténer* homlokzatáról a *goodwill* (a jóakarát).

Ma mégis kitétek az ajtó elé egy csomagot. Egy világoskék és egy szürke zakót, és a hozzájuk tartozó nadrágokat. Bedobtam őket a többi közé. Hátról, a *trailer* sarkában tartom a dobozaimat.

Itt élek. Hivatalosan *homeless* (hajléktalan) vagyok. De hát a ciklon után itt még *homeless* volt mindenki. Csak most építkeznek megint: javíthatatlanok. Azt hiszik, újra lehet kezdeni az életet. Nekem ez a ruhatároló az otthonom.

A *Mail* hosszú, földszintes épület. A végében *garden-center* van, virágüzlet. Innen viszik a temetőbe a virágokat. Előtte autórengeteg. De a parkolók ritkán telnek meg. Hétvégén, háromnapos ünnepeken. Decemberben ide kerül a karácsonyi sátor. De ezt a három hetet guggolva is kibírom. Jól mondom? Nem könnyű felidézni félévszázados közhelyeket.

Itt a *goodwill* körül egyébként csend van és nyugalom. A macskáim némán bámulnak. Nem számolgomatam őket: lehetnek vagy húszan. Valaha neveket is adtam nekik. Aztán abba hagytam. Fekete valamennyi, mindegy, hogy milyen neve van.

Vizet hozok nekik, kitöltögetem. Ennivalót találnak maguknak: tőlem tanulták. Vagy én tőlük? A pizzeria mögött minden szemégyűjtő tele van.

A parkolóban kék reflektorok világítanak. Látom, amikor feltörrik a kocsikat. Ha unatkozom, rakosgatom a dobozaimat. Amíg csak félbe nem szakítanak. Most is, megáll ez a *Van*. Az *Evergladesből* jön (az ősmocsárból).

Mikoszuki indiánok, lassítanak, továbbhajtanak. Szomszédok, az ő házaikat nem fújta el a szél. Nem bántom őket, és ők sem bántanak. Múlnak az évek. Koromsötét éjszaka van.

*

Hogy másnak a félálom (az álomszesz) mit jelent, nem tudom. Nekem minden ilyenkor jut eszembe. Minden? Leggyakrabban egy kertre gondolok. Máskor szavakat hallok. Ismerős hangokat. Például, van abban a kertben egy alacsony, rozsdabarna naspolyafa. Egy százéves szeder. Vagy egy tányérakna formájú japánbarack.

Azokban az időkben apátlanul nőttek fel a fiúgyerekek. Velem sem törődött, csak egy öregember. Nagyapám, a professzor. Ő jut eszembe, valahányszor lent, a kanális partján az ingemet mosom. Sebész volt, kalapáccsal véste a koponyáját. A keze fején ugrált az izom.

Reggel ő kísért iskolába. Nap mint nap elmagyarázta, hogy mi lesz itt, ha egyszer vége szakad a háborúnak. Testvériség, mondogatta. *Fraternité*. Csupa ilyen nagy szavakat.

Mindig csak ők ketten. Nagyanyácskámnak főzelékillata van. Lánytojást kavargat, a számba kanalazza. Kurblizom a gramofont. Ha lejár a lemez, megfordítom. „Amikor majd nem leszek már!” – fenyegetőzik egy puha férfihang.

A hangok hosszú életűek. Nem lehet visszavonni (letörölni) őket. Mint az a robbanás. Utána pedig a por meg a csend. Cseng a fülem. Az emlékeim eddig tartanak.

*

Kuporgok az apró szemű cseresznyefa ágaiban. Kora nyári délután, a háborúnak a jelek szerint már vége van. Alattam *exhumálnak*: kitépik a földből a fakeszterket. A házmester irányítja a műveletet: *identifikál*.

– A professzor! – mondja. – A méltóságos asszony!

Kibontják az összeragadt plédeket. A harmadik Rózsi, a szobalány. Egy árvagyerek.

– A professzor szörnyethalt – mondják.

– A Méltó – teszik hozzá – sokáig jajgatott.

– És a gyerek?

Lapulok az apró szemű cseresznyefa ágaiban. Nagyanyácskámnak hosszú, hófehér haja van.

A *K-Markt* vásárlói pizzát majszolnak. A *Goodwill* konténerénél sofőrök adják le az ajándékokat. Nem kellenek már senkinek, mégis, még ma is letettek elem egy ruháscsomagot.

Én meg hordom a vizet, itatom a macskáimat. Még tudom, hogy melyik volt az enyém. Az, amelyik a ciklon után mellettem maradt. Nem mintha más lenne, mint a többi. De néha rám néz. És a szemében minden benne van.

Minden, amire csak úgy, magamtól sosem gondolok. Azok, akiknek már a nevét sem tudom.

A parkolók felett éjjel kék reflektorok világítanak. Látom, amikor feltörrik a kocsikat. Éjfél felé, a fehér *furgon*. A *mikoszuki* indiánok. Néznek, intenek, továbbhajtanak.

Minden elmúlik egyszer. A *konténer* homlokzatáról már lekopott a *goodwill*. A jóakarát.